

GÜNÜN AKİSLERİ

Samih Rifat

Sabahleyin Musa Süreyya'nın ölümüne yanan gazeteleri göz - den geçirmek için elime al - dığım vakit, yeni, büyük bir ö - lüm haberile kalbim duracak gi - bi sarsıldı: Samih Rifat'ı da kay - betmişiz!

Artık, selviler arasında dola - şan bir adama döndük her adım - da karşımıza bir mezar çıkıyor!

Onu, daha on gün evvelki An - kara yolculuğumda, Yenişehir' - deki evinde Osman zade Hamdi Beyle beraber ziyaret etmişim. Yağ erimiş, et erimiş ve paha bi - çilmez ruh cevheri, ince bir be - den mahfazası içinde kalmıştı. Ne canlı bir ölü idi bu!

Başucunda, ilâç şişeleri, hap kutuları, kızı, damadı ve kitap - ları bekliyordu. Bir saat ko - nuştuk: Türk diline, Türk edebi - yatına, Türk tarihine dair.. Bu konuşma onu yordu mu bilmem. Fakat, gözlerindeki hayat ışığı, konuştuğunda parlıyordu..

Samih Rifat'ın ölümü, hiç mü - balâğasız, bir millî matemdir: O - nun şahsında, Türk edebiyatının büyük bir şairi ve Türk dilinin büyük bir âlimi gözlerini yumdu!

Şair Samih Rifat:

Hezaran per açıp rengü ziyadan,
Üful etmiş güneş sahnî semadan,
Şebistanı elem hâli nidadan,
Gönül pür girye hali inzivadan!

Bu demdir tab'ımın devri melâli,
Sever zulmetle gönlüm hasbîhali,
Sadalar duymanın var ihtimali
Karanlıklarda âmâkı hafadan!

Kıt'alarile başlıyan enfes bir şiiiriyle, Yahya Kemal gibi zev - kinde ve san'atında çok titiz bir şairi bile hayran etmiş ve ona şu nazirenin ilhamını vermişti:

Bu manzumenle ey üstadı hoşkâm
Ali'den doldurup iksiri ilham
Lebi rindana sundun öyle bir câm
Ki yağrulmuş türabı Kerbelâ'dan!

İstiklâl harbinin acılarıyla millî zaferin sevinçlerini de gene o üs - tat kalemden dinledik. Hâlâ he - pimizin dilinde dolaşan:

Aydın, Aydın, güzel Aydın,
Keşki yanıp yıkılaydın!

Diye ağlıyan mısralar Samih Rifat'ındır.

Yaslı gittim, şen geldim.

Aç koynunu ben geldim!

Diye gülen mısralar da Samih Rifat'ın...

Dil Kurultayında ise, o, her büyük taarruzu püskürten bir ka - le oldu. Zengin bir bilgiyi, sağ - lam bir mantığı, sıcak bir şiir li - sanile yağuran onun gür sesi kar - şısında, zaman oldu ki, muarız - larının elleri bile alkışla çırpın - dılar! Meğer Samih Rifat, o mey - dan muharebelerini yaparken ya - rı ölü imiş!

Dolmabahçe sarayında, veda nutkunu söyleyip kürsüden doğ - ru yatağa indi ve oradan bir da - ha hayata veda ettikten sonra kalktı!

YUSUF ZIYA

